

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2003

Pivovarnictví na Volyni

(Lucák pivo od Václava Zemana)

(Převzato z volyňského informačního a reklamního časopisu pro podnikatele PRO BIZNES.)

Předpokládáme, že si tento článek přečtou rádi mnozí volyňští krajané

Ruský panovník Alexandr II. podepsal 10. července 1870 usnesení Vládního výboru pro usídlení Čechů ve Volynské gubernii. Bylo to pouhě potvrzení skutečnosti, že se totiž začali stěhovat na Volyn již předtím, po reformě v roce 1861. Láká je sem levná půda, její úrodnost, malý počet průmyslových podniků, nedostatečně rozvinutý trh, nízká úroveň zemědělství a v neposlední řadě i nízké daně. Volyn byla pro někáto mnohem blíže než Amerika, když tam tehdy mnoho Čechů odjíždělo, a byla dostupnější jak po stránce geografické, tak pokud šlo o jazyk, víru i kulturu.

V roce 1869 přesídlila z Čech (Městec Králové) na Volyn, do Kvasilova, početná rodina Zemanů. Hlavní rodinu Josef Zeman byl pivovarník. Zakoupil 30 desatin půdy a na většině této plochy začal pro vlastní potřebu pěstovat chmel. Staršinu svého pivovaru byly tehdy patrně let (narodil se 11. 11. 1854) a měl se sám pivovarnickou pravou po otci. Pouze otcův příklad mu však nestál, potřeboval hubub zasloužit. Proto spolu s bratrancem Josefem odjížděl do Kyjevského.

Tam bratranci studují a pracují v jednom z pivovarů Kyjevského sdružení pivovarů. Po dvou letech se oba vracejí na Volyn a připravěni teoreticky i prakticky budují v Kvasilově pivovar. V jednom malém pivovaru byly však dva odborníci zbyteční. Vydávají se tedy do blízkého i vzdálenějšího okolí hledat místo pro druhý pivovar. Navštívili Kovel, Chelm, Brest a Luck. V Lucku byly tehdy dva malé pivovary. Jeden z nich, v Teremku, Václav Zeman kupil a záobil se tak možná konkurence. Druhý pivovar, v Krásné, jehož majitelem byl Snajder, byl pod všem výskyt. Byl postaven v roce 1880 a vůbec nevyypadá jako pivovar. Při výrobě piva se v něm nedodržovaly hygienické normy, měl pouze jednoduché zaměstnance a jeho roční obrat byl pouhých 1380 rublů.

Václav Zeman se rozhodl usadit v Lucku. Koupil u rodiny Gurdyských parcelu pro stavbu pivovaru, v roce 1888 postavil malý dřevěný pivovar, který měl 5-6 zaměstnanců. Podnikatel žil s rodinou ve vlastním domě, hned vedle pivovaru. Byla v něm i pivnice, ve které se čerpalo vždy čerstvé pivo. Byla po něm čím dál větší popátky. Koncem 19. století byl roční obrat pivovaru 45 tisíc rublů. Zeman si pořídil vlastní vagón, který pojedl mezi Kyjevem a Brestem a v každé stanici se prodávalo báječné české pivo.

K výrobě piva používal Zeman jen ty nej-kvalitnější suroviny. Je třeba připomínout, že za rozšíření a zkvalitnění chmeline dveří Volyn Čechům. Téměř v všech českých osad se rozkládaly chmelnice, které byly pro své majitelé velmi výnosné. Například významný český pěstitel chmely z Podhájíček měl v roce 1887 až 60 tisíc štoků a na výstavách v Kyjevě pravidelně získával medaile a diplomu za vynikající kvalitu své produkce.

Chmel se obvykle zpracovával v místních pivovarech, ale využíval se i do ciziny. Václav Zeman využíval služeb boratinských pěstitele, kteří se kvalitou svého chmela proslovali daleko za hranicemi Volyně. Pěstovali český a bavoryjský druh chmele. Tyto druhy byly v pivovarnictví nejvíce ceněny. Jamní ječmen koupal rovněž od místních hospodářů. Arteské studny poskytaly čistou měkkou vodu, která uspokojovala veskeré požadavky na vysokou kvalitu piva. Václav Zeman navíc věnoval svému milovanému dílu veskérě své znalosti a vkládal do něho celou duši.

Rodina Václava Zemana se oddělila od kvassilovského pivubrusenky a usadila se v Lucku na trati. Zde se narodily jeho děti a později i vnuci. Jako pravoslavý byl Václav Zeman stal (asi r. 1894) členem lukénského Kreuzkirchenského bratrstva (Pozdvívání sv. Kříže). Měl spořidnou rodinu, samý byl čestný, spravedlivý ke svým zaměstnancům a ve městě se těšil úctě a autoritě. Díky Václavovi Zemanovi vznikly v Novinách knihovna, věnoval ji 10 zlatých rublů a trvale ji podporoval. Knihy se nakupovaly v Praze po 30 kopějkách. Před první světovou válkou měla knihovna 300 titulů. Jako každá rodina, tak i Zemanovou prožívali radosti a smutky, dokonce tragedii, kdysi za studia na vojenské akademii v Sanz-Peterburze tragicky zahynul jejich syn Alexander.

V roce 1906 pivovar Václava Zemana vyhořel. Podle některých zpráv čerstveného cohoutu nasadil konkurentovi Snajder (Poznámka: na místě jeho přestavěného závodu je nyní lucky lávka).

Zeman obnovil svůj podnik dosti brzy. Během dvou let si pořídil nové, moderní zařízení, na Volyně do té doby neznámé. V předním hlavním pavilonu nechal vystukovat rok stavby 1908 a inicioval svého jména. V. J. Z. Již v roce 1913 se plně využívala veskérá kapacita pivovaru. Výroba se zde čtyři druhy piva: „Stolní“, „Sakura“, „Granát“ a pivo nejvyšší kvality „Bok-Bir“.

Pivo má rád každý. Proto se pivovar zachránil

i z první světové války, v době Rýjnového povstání i po něm. Až za Velké vlastenecké války byl záštitu zničen, ale jeho hlavní pavilon a základní výrobní linky fungují dosud.

Pivo Václava Zemana „Sakura“ a „Stolní“ bylo oceňováno zlatými medailemi na mezinárodních výstavách a v Paříži ziskalo Grand Prix. V roce 1918 městská správa rozhodla, aby všechny podniky, vyrábějící pivo, minerálky, vody a jiné nealkoholické nápoje posílaly své výrobky na trh v láhvích s etiketami, na kterých bude jmeno výrobce. Václav Zeman plnil své pivo do láhví speciálně objednaných a vyrobených v hutích „Nadbužan“ a „Hradec Králové“, na kterých byly vyznačeny všechny hlavní údaje a jméno výrobce. Na export bylo Zemanovo pivo posláno v péťadvacetilitrových a stolitrových dubových sudcích. K chlazení piva se používal led přivezený zimě z feky Styr. Velké kostky ledu se posypaly pilinami, které bránily tání, a svážily se do ledovny, kde se v létě podle potřeby odebíraly. I při této práci si mohli lidé u Zemana vydírat, nemuseli pracovat přímo v provozu. Zemanovo pivo se využívalo také do zahraničí,

hlavně do Francie. Z volyňských měst byl hlevětším odběratelom Kovél.

Pro úplnost je třeba dodat, že do Lucku se dovezelo i pivo ojediněl. Svou produkcí sem dodávala akciová společnost „Bergschloss“ z Rovna a v ulici Boleslava Chrabiřeho (nyní tř. Svobody) byl výčep Lvovské akciové společnosti pivovaru.

Koncem 30. let, kdy bylo Václavu Zemanovi již přes osmdesát, mu stále častěji pomáhal jeho syn Josef Malinský. V roce 1938 se stal majitelem pivovaru a pokračovatelem dle svého tchána.

V roce 1939 byl Zemanův pivovar (neoficiálně se tak nazývá dosud), znárodněn. Nová vláda povážovala kapitalisty, na rozdíl od jejich manžetky, za nepotřebné, či dokonce za škodlivé. Proto Zemanova rodina - snacha Alžběta Zemanová se synem Václavem a dcera Věra s manželem Josefem Malinským a s dcerou Jiřím, Hanou a Václavem - byla vyzvězena na Sibiř. Syn Jan, kterého pnutili zcítit k politickému otci, se zastřílel. Zemanův monogram byl z předního pivovaru odstraněn. Pan Václav se toho osudného dne nedožíl - zemřel 24. srpna 1938 v Lucku. Pochován však je, pravděpodobně podle závěti, v Kvasilově, tam, kde se téměř před sedmdesáti lety usidlila veliká a pravodlivá rodina Zemanů.

Ke dni 24. 1. 1941 „Lucky pivzavod“ splnil normu na 105,5 %. Duch pana Václava se odtud však odstěhoval.

Natalija Puškar, Valerij Dmytryuk, vědčeti pracovníci Volyňského vlastivědného muzea

(Překlad M. Žáková)

Bůh vysoko, car daleko...

Někteří naši občané na Volyni za polské vlády vzpomínali, že za cara to bylo na Volyni lepší. Jednou u nás zase začali střícové vzpomínat na carské Rusko. Moje maminka jim říkala, že za carské vlády byla velká nespravedlivost, protože šlechta si mohla dovolit vše a to dokonce i vraždu. Začala vyráptát, jak zhrůj jej bratra Antonín Možíš. Jeho strýc Franz Hajný byl kapelníkem vojenské kapely a Toníkovi rodiče dal Toníka k němu, aby se zdokonalil ve hře na klavír a mnoho jiných nástrojů. Když se vrátil domů, ovládal všechny nástroje. Kapela Hajný byla pozvána na zámek do Mlynova. Hráli do přestávky a přes tříset jídelnic slámkou brnala kai klavír. Toník požádal službu, jestli muže zahrát na klavír. Služba se za chvíli vrátil a odvedl ho k klavíru. Toník zahrál nějakou skladbu a všichni ztichli a potom vypukl velký aplaus. Toníka požádali, aby zahrál další skladbu a Toník jim vyhověl a zahrál všechno, co si přál. Potom přišel sluha a požádal ho, aby s ním říkal, kdo jeho páni. Toník říkal a tam mu bylo nádherně, aby říkal cítili slámkou hrát na klavír. Bylo to na zámku o Olyky. Byla mu nabídnuta velmi lákavá odměna. Toník po poradě s rodicemi souhlasil a smlouvu podepsal, a za krátký čas si pro Toníka přijeli a odejel s nimi do Olyky. Jezdil domů málo, ale vždycky ujíšťoval rodiče, že se má moc dobré. Najednou se stalo něco hrozného. Toníka přivedli - mrtvěho - už v rakvi. Bylo to velká rána pro rodice, ale i pro všechny

příbuzný. Žádný nečekal, že se jim Tonik za rok vrátil v rakvi. Ti, co přivezli raky, jenom mlčeli, a když se jich na něco ptali, měli stejnou odpověď: Nevíme. Všechny po pozvání do kuchyně tam dostali něco jíst a něco vypít po nějaké skleničce se jim jazyk rozvízal. Začali vyprávat o čem se miuvilo na zámku. Že se do Tonika zamílovala jedna slečna a její rodiče byli proti tomu. Vyfěšili to opravdu ruským šlechtickým způsobem, že Tonika otávají.

Po hořebu se Tonikova maminka nemohla smířit s tím, že ji připravili o syna. Po porádce s manželem začali shánět advokáta a jelikož němu až do Dubna. Advokát vylechil, co mu maminka říkala, ale nakonec řekl, že ten případ nemůže vztít, protože je zaneprázdněn a protože je stejně půdem prohraný. Dověděli se o jiném advokátovi v Rovně, jeli tam, a dopadl přesně jako v Dubně. Někdo jim poradil, že v Lucku je advokáti, kteří pochází z polského slechty a ten s oblibou bere případky proti ruské šlechtě. Když k němu přijeli, vlněně je přijal a při vyprávění s dělal poznamky. Patl je sešel, zda to byla dcera knížete Radzivila, která se do Tonika zamílovala. Řekl mu, že na zámku už čtyři slečny a z toho tři nebyly dcery Radzivila. Všichni mysleli, že podá žalobu, ale on nakonec vstal, obrátil se na Tonikovu maminku a řekl: „Matko, poslyšte moji radu. Zajeďte na faru do Mlynova, dejte na mě svatoslavu a pomodejte se za syna. Tím se vám uleví. To je nejlepší, co můžete udělat, protože ten soud bude určitě prohráhal. Nakonec by ještě zažávalovali vás, že ještě je obvinila z vraždy a za to byste mohla dostat i několik let vězení. I když to nebyla dcera knížete Radzivila, bylo to na zámku v Olyci a rodina Radzivilů mu známé i v Petrohradě.“

To ruské pořekadlo - Bůh vysoko a car daleko - bylo za carského Ruska pravdivé.

Bížovský

Vzpomínka na polskou a později sovětskou armádu

Jako kluk si pamatuji, jak k nám do vesnice přijela polská kavalérie. To bylo to manévrky. Bylo parády, ty uniformy, na hlavách čepice s orlem. Koně se jenom lesklí. Vyleštěná sedla, na vysokých botách ostrubly, no prostě, paráda! O důstojníkům ani nemluvím. To byly králové! Každý důstojník měl svého pučáka, který se mu staral o koně, uniformu i boty mu cítil. Vojáci byli slušní, všechno si řekli.

Tato parádní armáda skončila, když si Němcí s Rusem rozdělili Polsko a Volyní připadla Rúšum. Přišla k nám ruská armáda. Byla to také podivná. Objevily vojáci na koních, většinou bez sedel. Důstojníci sedli měli. Na hlavách čepice se špici, když je známo ze starých filmů. Šínele (kabáty) až na zem. Přes zádu pušku nebo samopal, na nohou vysoké boty s plátenými holinkami a spodky bot nafteny dehtem. Náramenky neměli a sárce se poznaly podle červených keramických čtverecíků na límečích (ifikali jim kubinky).

Vojáci uvážali koně ke stromům v zahrádkách a tě a jež hladou oloupali až na hrdlo děvče a větev, jak vysoko dosáhl. Mladé zahrady byly totálně zničeny.

Sovětská vláda začala fungovat. Začaly kolchozy, příšla doba kulaků atd. Také něco volyňští chlapci museli podle ročníku do armády a o jednom z nich bych chtěl napsat příběh. Jmenoval se Josef Báček z Zornovského Kurdibáně.

Ve čtyřicátém roce narukoval jako spojař. Kam narukoval, to už nevíme. Začala sovětsko-německá válka (dvacátý vtorý květny rovno a čtyři časa Kijev bambili a nám objavili čto

náčalas vajna). Byl to nečekaný úder od Němců. Postupovali tak rychle, že se sověti nestáli zpamatovat. Tisíce sovětských vojáků padlo brzy do zajetí a do zajetí se dostalo také v roce 1941 zmíněný Bača z Smolenska.

Jako mnoho jiných zajatců byl převezen do Polska. Po čase je Němci přemístovali do Rovna, do byvalých vojenských kasáren. Hnali je i pešky po hlavní silnici Lvov-Dubno-Rovno. Byli to již zbládenci, vyhlađověli chudáci a také jich hodně nedosojovali. Němci je při dobytí pažbami. V kasárnách jich denně moc umíralo hladem a pak se k tomu dostavily alespoň úpravice, tyfus, atd. Němci měli za městem obrovské jámy, do kterých ty mrtvý podhívali. Když zemřeli do rána, zajatci je nosili na hromadu a ráno Němci zastavovali formany, co jeli na bazar, a ti je museli odvážet do připravené jámy za provozu zajatců, kteří se už do kasáren nevrátili. Němci se o ně postarali hned u pořešíbště.

Takového transportu se musel zúčastnit i můj otec. Přijel domů vyděšený a tu hrůzu nám vyprávial. Po dobu Němců u nás do Rovna už nikdy nejel. Jenom strýc J. Bača klečel u postele a modil se nahlas český. Přistoupil k němu Němec a ptal se ho čestou cílenou otázkou: Je strýc mu to všechno povíděl a Němec odešel.

Jak to dal vědět Bačum, to nikdo nedal, a jak ho dostal z kasáren, je také záhadou. Přijeli si pro něj kádou a odvezli domů. Domá domá hildali ve dne i v noci, aby se nedostal k jidlu. Říkali, že když se najedl více, nepeřel by. Krmili ho žížáčkou jako malé déčko. Jelí jasme se na něj podívat. Já s maminkou řekl dovnitř a otec odmlítl.

Do smrti nezapočtenu ten obraz, jak může člověk vypadat. Ta byla jen kostra potažená kůží. Seděl v rohu postele v pernách na bobku. Oči zapadlé v hlavě - nemilovi. Pomaličku ho vypilipali a byl z něho zase chap, chap, když když začal o tom mluvit, vždycky se rozplakal.

I takové věci se dělaly s našimi volyňskými chlapci. Kolik se jich nevrátilo a kde zahynuli, se nikdo nedoví. Strýc J. Bača narukoval do Svobodné armády zase jako spojař. Válku přežil, oženil se a život dožil na severní Moravě v obci Květin, kde odpočíval na místním hřbitově. Josef Mach

Vzpomínka na mou matku Annu Bitrichovou- Královou.

Moje matka se narodila 22. 10. 1911 na Volyni ve vsi Volkov, obec Kožin, okres Rovno, kde dnes leží Václava a Aloisia Královcových. Dětští prožila ve Volkově a v Dubně, spolu s půtkou sourozenci - čtyři sestry a jeden bratr - až do nejdále z nich. Otec většinu života pobýval v Americe, kde také zemřel a pro ní zůstal po celý život nepoznán. Matka Aloisia vychovávala a živila svých před děti sama, s pomocí sousedů a příbuzných.

Po krátkém manželství s Vladimírem Prokopovičem, z něhož se narodil syn Vitalij ovdověla a v roce 1940 se znovu provdala za Františka Bitricha. Z manželství se v roce 1944 narodil syn Jří.

Druhá světová válka poznámenala území Volyně druhou zmatkou, prudkých změn v příslušnosti území mezi státy (Polsko, SSSR, separatičtí tendenze ukrajinské národnosti), život poznámenala vznik a působení různých legalních, pololegalních alespoň nelegálních vojenských a partyzánských jednotek ukrajinského, polského a ruského (sovětského) hnutí - například Vlascovici, Bandarovici a další skupiny. V tomto nekonečném boji, když jazycem má odpověď na klepnání na dveře, Strach, bida a nejistoty trvaly prakticky po celou dobu trvaly v lásku a následně i v období nástupu a upevnění mooci sovětské vlády. Ve většině nejen menší měří tam prakticky tvá a dodnes. Ve snaze uniknout zmatkám a rizikům rodina několikrát změnila bydliště.

Katastrofické následky mělo pro rodinu v roce 1944 (dva měsíce, po narzení syna Jiřího) zatícně otci Františka a jeho deportaci do jednoho z gulagů na Sibiř. Města u severního polárního kruhu, jako např. Kotlas, Vorkuta a Inta, práce v dolech bez náhrady mzdy, tvrdé podmínky sovětských koncentračních tábörů, teploty až minus 50 stupňů Celsia, nedostatek jídla, obléčení a doma rodina bez zajištění.

Práce ani sociální zajištění, peče státu neexistovaly. Matce nebyly než získávat prostředky na obživu dvou dětí a svou většinu možnými prostředky. Spekulaci, překupnictví, různými domácími práceři a výpomocemi sousedům náhradou za jídlo nebo otrop. Fronty na chleba a základní životní potřeby. Neexistence základní, natož nevyčerpatelné lékarské péče. Beznaděje v jednu pronajaté místonosti se suchým záchodem na dvoře, atd.

Na základě dohody sovětské a československé vlády volyňští Česi po druhé světové válce odjížděli zpět do původní vlasti, do Čech. Ne tak rodina Bitrichová. Matka s dětmi zůstala v Dubně na Ukrajině a trpělivě čeká na uplynutí patnáctiletého trestu odstínu vobodnosti.

Po smrti Stalina konečně dochází k uvolnění politického teroru, otec František je v roce 1954 amnestován. Po 10 letech se konečně může rodina sejet, takže matka s dětmi odjíždí na Sibiř. Po týden cestě vlekem se rodina v Uchťě setkává. Syn Jiří povídá svého světla ač v roce 1956 celá rodina na pozvání přibuzných z Čech odjíždí na návštěvu své rodné vlasti.

Zádost o udeření státního občanství ČSR a zproštění občanství SSSR je vyhověno a rodina se usazuje postupně v Záhořanech a Litoměřicích v přibuzných. Otec František získává zaměstnání v SEZCHEZE Lovosice spolu s bytem 2+1 (Prvňí byt 2+1 v životě rodiny) tamtéž.

Opet zařizovaní domova - pokolikádat?

V roce 1968 rodice kupují malý domek v Záhořanicích číslo 4,39, kde žijí až do matčiny smrti, tedy do 23. prosince 2002.

Moje matka ráda lidi, život a přírodu, at již ve formě zahrádky, kterou měla po celou dobu života v Lovosicích, nebo louky a lesa, borůvek a hub na Českolipsku, ale i jinde. Ráda a dobrá vafila, hostila přátele a přibuzné při setkání o narodeninách a svátcích osobních, společenských i církevních. Byla aktivní a dobrou křesťankou. Jiří Bitrich

Vzpomínka na „peresylku“...

Chci se i já připojit vzpomínkou na rok 1935 a poohlédnout rouskou, jak nás a ostatní národy tehdy trápil bolševický režim. Naše rodina pochází z Poloného. Na začátku března naši rodini a dalších tisíce vyčlenili do „peresylku“. Mezi mě i můj brácha zemřeli. Bylo to skoro totéž, jako „vysylka“, jen nás nevezli do Sibiře, ale do ukrajinských stepí, kde v roce 1933 vyhubili téměř všechny vesnické obyvatelstvo hladomorem. Našložili jsme se do dobytečku, aby bylo v té většinu drobní fermesnički a lidé, kteří měli příbuzné za byvalou polskou hranici. Vojenská hudební náhrada na rozlučkovém a „salutu“ se dal do pohybu... Asi za 14 dní nás přivedly na malé nádražíčko „Kucorka“ a nechali stát na vedejší kolej. Přijelo hodně ukrajinských povozů s malými, chlupatými, zimoři se tlesoucími koňmi. Našložili jsme se na povozu a jeli do „Verblyžky“, vzdálené asi 14 km. Kam jsme dohlédli, bylo vidět jen horizont, nízké žluté stromy nebo keř. Kolem trény jen stonky lososáku divokého lepky. Asi po 6 kilometrech se teprve objevila zoraň pola. Když jsme se přiblížili k vesnicí, ukládalo se přes vrátku stromů s potom i ovoce v zahrádkách. Některé povozu už stály a přesideli si vybraly chát. Ta co, hospodáři? ovládla se kočí, co se. Vám libo, kde mám zastavit? Tatinek jen pokřížil rameny. Vše co, myž adovze se když koukni a když oto aspoň mit blíz do centra. Asi za deset minut kočové odbočily na dvůr. Tatinek vyzval s hebkou proutě koště a chat' vymetl. Byla to jedna velká místnost a nadrovou práce malá komínka bez oken. Nejdříve vydaly koříšku s mou dvouletou sestřičkou Zdeníkou a ostatní všechno nanosili do chat'.

„Hospodáři, neuráte, ře řekl jeden z kočích, my jsme vstávali až do hrdinu ráno a ještě jsem neměli nic v ústech, nemohli bysme nás dát po krajetí chleba?“ Maminka vyzala 2 hochaňky chleba, rozřízlá je vejpůl, vydala se soudku slaninu a jak byla křížem

rozumitnutí a všechna jem na kláži, rozložila ji na 4 kousky a každému s chlebem podala. Měly dělalo i ten tetí se rozplakal. „Můj bože, hospodiny, vzdý“ já už ani nevím, když jsem toho napadly jedl.“ Pak všichni tří odječli. Na druhý den, když jsem ukázeli, slyšme, jak děda kleje: „Pakáž boleslavický, oni využívají hladem a nedokád je ani pochovat.“ Lopatou nakládal do bednu jednu větší a jednu menší lebku a kosti. Vynesl je ven a na zahrádku tatínka chtěl vykopat jámu, ale nemohl rýd dostat do země. Když se mu to povedlo, narazil na látku a kosti. Děda znova zkoukal a počítal, kolik jich tu leží – protože dvaa deset ještě ve sklepě. Kvečeru odnesli bednu do zahrady a kosti zakopali.

Včerá přišel tatínkův svátek a že prý se všechni na vlastní náklady stěhuji do města. Ale tatínek řekl, že je toho všechno unavený, délat že se musí všude, a že se stěhování nebude. Žena je ze zemědělství, tak si pořídime kravku a těrvap až děti povystroju, odstěhujeme se někam jinam. Z celého „éfalu“ tu zůstala jenom naše rodina a sice Michnajam také z Polončic.

Za pár dní, když jsme se trochu usadili, vzal mě děda s sebou a říkal jsem se podvat pro vesnicu. Vík jak tří čtvrtiny chaty bylo nebojedny a u nich porůžně roztroušené podhloubky kopecky, přibhozen jem lopatu hliny, z nichž bylo místy vidět plátený oděv a kosti. Uprostřed vesnice pak stopy po bývalém hřbitovu. Ze prý tu teď udelají fotbalové hřiště. Jen ti stále kameně kříže zarostlé mechem pípomlnaly, že tu byl někdy hřbitov.

U obydlených chaty bylo vidět nákolník bosých dětí v roztříhaných kalhotách, které trávily vyrážecí kopřivu a trávu. Jejich rodiče pracovali v kolopusu, kde jím v poledeň dali jídlo. Tak jednu porci smědě a druhou večer přinesli dětem, přidali kopřivu a trávu a tak krmili děti, aby nezemřely hladem – a to už bylo 2 roky po hladomoru! Příšli jsme až ke správné budově kolopusu a podívali se otvorenou okénici dovnitř. Všeude v životní velikosti dala boleslavické idoly. Pod jedním bylo napsáno tříkrálov „ueč“ a pod druhým „kdo nepracuje, at nej“.

Děda řekl: „Učít se není nic špatného ale ne od této boleslavické pakáže, která podle druhého hezla nechala vyhubit hladem děti – asi proto, že nepracovaly...“

Ko konci dubna přivezli další přistěhovalce. To byli ti, co se navratili do svých rodných vesnic. Ženy a děti naložili zase do dobytku a přivezly je zpátky. Mužský sebrali a hnal i že neděl pěsky po vyhnání za rodinami. Byly ve zbezobdaném stavu, v roztříhaných odevětech, zatíráli vousy, nohy zabalené do pytlouny, někdy zkrávené a po stranách vojáci na koních. Milionáři vyuvolávali jméno mužů a ženy si je s pláčem braly do náruče. Jedna žena vykrikovala jméno svého muže a nemohla ho najít. Reklí jí, že před 14 dny zmizel - prostě nevyzdrál.

V roce 1936 se tu začaly vydatovat nové pasy, ale množí je nedostali. Dostali jenom „sprázu“, tj. potvrzení, které platilo jen na území rajonu.

V roce 1937 začaly nové represy. NKVD v noci chodilo a zátkalo. Sebrali všechny předsídelnice, z celého rajonu zůstal jenom jí tatinek a ještě jeden člověk, a to asi proto, že je potěbovali na stavbách, zatím nastala kritická situace pro zbylé ženy, které nemohly užít své děti, přestože držely celý den na poli. Děti neměly také oběcia a mnohé ani nechodily do školy. Když nastaly žádosti a v převedl zásluhu hodné pšenice, děti jí sbíraly, několikrát přeťoukaly a doma vrátily. Na poli se sbratřili na nesmílo, bylo to trestné.

Když začal dozvážat hrub, potom melouny a dyně a hlavně když se začaly nalévat kufukčíny klasy, děti opět chodily do polí. Myslely dava pozor, aby nenapadly na hildáče, který objížděl lány na koni. Pro předsídelnice bylo toto místo ghettoem, z něhož nebylo úniku.

Na podzim 1938 tatinek onemocněl, byla mu pořád zima. Ztejně prostydly na stavbě, byl par týden v nemocnici a řel zase do práce. V lednu 1939 jsme pochovávali děda a tatinek znovu onemocněl a ležel asi tři měsíce v místní nemocnici Kirovogradu, kde ho každý měsíc jednomu maminky navštěvovala. Za tři měsíce ho odstoupil přivezla jako nevylečitelného. Maminka přestala chodit do práce, prodala kravku, aby měla penize. Tatinek ležel doma ještě přes pří rok, stálo mu byla zima, toplis jimi všemi možným, protože už jsme si nemohli dovolit. V září 1940 tatinek zemřel, pochovávali jsme ho a maminka podala dom žádost o propuštění, že se chce vrátit do rodné vesnice. Že je tam taky kolopuz a že v něm pracovala. Pak jela tamky do svého rodství, aby vyzkoumala, jak to všechno vypadá.

Ke konci října jsem šli na hřbitov a maminka nás zapisovala, abychom si zapamatovali, kde leží děda a otec. Tady není jediný kříž, pomník nebo strom, podle kterého bych hrob našel. Měla strach, že hrobu zarostou travou a nízký by už nenechal. Připravovala jsme se, že koncem listopadu tažně opustíme chatu a odjedeme. Ale pří dal předtím nás povolali do kanceláře kolopusu. Sdíleli nám, že přišel přípis z rajona, a že náschno tatínka ustanovili dozorem na stavbách ve čtyřech brigádách. Maminka jim řekla: „Co je to za ironii, vzdýt můj muž zemřel, to jste si pozdě vzpomněli na povýšení?“ Takový byl v rajonu pořádek, že ani nevěděl, že nás tatinek zetel. Ale díky tomu jsme dostali ty správu o propuštění. Byly jsme první, kdo k jí došel a bylo nám povolen odjet. Za tři dny jsme tedy odjeli a za týden byli již *Josef Glanc*

Setkání v lázních

Když se dobré plánuje, tak se dilo podaří... Co mám na mysli. Novinští – dnes již odrostlých chlapů – se hodilo, že spoletné pojedou za uzavřením valčeků a civilních neduhů do lázní v Teplicích. Ministerstvo obrany využelo jejich žádost o společný nástup do lázní a to až mu přišla podkovená zkušenost.

Dva Novinští přijeli ze Žatce, Václav Hajný a Bohuslav Hlubek, z Děčína Bohuslav Novák, a třetí Bohuslav Anděl z Prahy se svou manželkou. Protože Novinští jsou kamardíci a přítelé, nezapomněli pozvat na návštěvu i lázně i svézná, a to Václava Bizožského z Ledochovic, Novinářku Věru Andělovou roz. Schorovou a mou malíčkem z Novin, spoletně s manželkou Jirou Pospíšilovou (Míškou) z nedaleké Mášenky. Za tři hodiny jsme to odpolené povídání sponzorů znaměných i méně znaměných příběhů zmlátili s českou lavicí, z vánky, nověho bydliště v Čechách, zájemcůmi, organizačních záležitostí atd. Prohlíželi jsme fotky s výkladem z Volyně i z současného života. Bylo to prostě užasné a můle. Našlo se i pohlednice se vším, co k tomu patří. Všechni jsme měli společnou rádost a nerad jsme se rozcházeli.

Všechny zústáděně srdečně zdraví a za pozvání děkuje *Rosá Pospíšil - Novinák* (hyni z Duchcova)

Setkání rodáků

Dne 3. 5. se uskutečnilo v Chomutově v restauraci Luna již šesté setkání rodáků z obce Semiduby, Dlouhé Pole, Ploska a zášluhov plk. v. Ing. Miloslava Masopusta také ze Strávovky Českého, kde nám pojednával plk. v. v. Vladimír Lichtenberg, Ing. Emil Němešák a Alexander Hýbl s povátnou výměnou pojednávek připravili péčí deník.

Všechno v mlivém zdálosti i přes náškrt, v podstatě radostné, s doplňováním sedadel ke stolu, a dohledáváním obědů. Počítalo se totiž s návštěvou 50-60 hostů, ale k potěšení pojednatelů se jich dostalo 80.

Všechno se vzdálo a vedoucí mohl skočit zařídit.

Pěkný, téměř hodinový atmosféru v sále navodil plk. v. v. Vladimír Lichtenberg když v úvodní sklevkové prezentaci účastníků setkání. Prezentoval totiž každého hosta uvedeného v seznamu tak, že se jmenovaný povídání představil a plk. v. v. Lichtenberg pohotově připojil nejen vtipnou poznámkou o charakteri či záslužnostech daného, ale často povabil významkovou na legrační historku ze spoletných prožitků v mládí či ve škole. Bylo to přátelsky sdílené a veselé.

Po spoletném příspěvku dobrý vínem, dle výběru programu pokračovali v druzích běsedy, vzpomínání a poznávání nových skutečností. S pěkným příspěvkem vystoupila paní Marie Pánková a mimo jiné připomněla nadcházející 60. výročí malinské a sergejevské tragedie, kdy se budou konat pietní slavnosti jak tady v Čechách, tak na Volyni.

Také pěkně zpestřoval program pan Jaroslav Hons, plavidlem z Volkova, a jeho manželka z Dlouhého Pole, který je znám na naší říši veřejnosti jako výjimečný bánský. Neopěvuje a neobjevuje sice jen krásy přírody a životního duchovná, ponejvíce v dnešním uspěchaném životě nepověsimut, ale zaměřuje se hlavně svými zdálostmi rýmy na neplíši zdářilé skutečnosti této doby jak ve vlastních kruzech, tak v běžném uspěchaném životě těch, kteří potřebují mít všechno, hodná a hned.

Ty bánský jsou skutečně ve svém obsahu velice výstižné a jedna taková - „Setkání po jedenapadesáti

letech“ byla před celým fórem přečtena. Jinak pan Hons na četná požádání představil své bánský, jako by byl rukáv. Rýmy jej napadají snadno, ryche a pamatuje si je. To je skutečný talent.

Dobrý oběd dle výběru, poholení výborným domácím pečivem a pak živá hudba k tanci i poslechu, která byla hojně využívána milovníky tance, završily velmi pěkné zážitky tohoto dne, za které upřímně děkuji.

V. Šuchopárová

Dopis z Mladých Buků

Vážení paní Latzelová a pane prof. Dušku,

Vaši adresu jsem dostala od p. Starého z Pohofelic.

Povídáte jsem Vám napsala jen pár rádků a pozvánku na 1. května k setkání s Volyně a jejich potomkou a příteli a my nyní Vás chci informovat o jeho průběhu. Myslím si, že i Vaši zájmeno vás mohou setkat zvěřeňto zpravidla volyňské Čechy a díky tomu se přiblížili některí účastníci, ze což bych Vám ráda poděkovala. Je jasné nikdy předtím o Zpravidlo neslyšela a proto bych ráda – tedy to je možné – začala Zpravidlo odběhat. A teď informace o průběhu setkání:

Dne 10. 5. 2003 ve 13.00 hodin za účasti 97 osob, starosty p. Holomžka (též rodic z Volyně) a místostarosty p. Uždilovou (též rodic z Volyně) a místní kabelové televize máš syn Mgr. Jiří Novotný zahájil program.

Nejdřív jsme účastníci přivítali a seznámili se s programem.

Pak proběhl představování a krátký hovor alespoň s jedním, z každé rodiny, který nám představil své členy rodiny, krátký životopis a odkud pochází a kdy byl vyděšen.

Následovala volná rozprava, vzájemné vyprávění, vzpomínání a i úkázková fotografie.

Od 17.00 hod. se v sále v restauraci za doprovodu buhudebničkou tančilo.

Mojí rodici pocházeli z Volyně, ale já i můj starší bratr jsme se narodili zde v Královéhradeckém kraji život výpraveli v své rodině Volyni a o lidech, které měli rádi. Otec zemřel ve svých 55 letech v roce 1982. Maminka nám stále o Volyni výpraví, ale to, co jsem prozila na tomto setkání, se nedá ani nazvat. To nebylo setkání cizích lidí, byly jsme všechny našimi rodinami, jako když bychom se znali z rodiny. Taková radost, přátelství, upřímnost a radost se ani nedá popsat. Mám ten nejlepší pocit z tohoto setkání volyňských Čechů v našem Sporthotelu.

Musím se přiznat, že jsem o tomto městu trošku strach, protože se přiblížilo 85 osob a měl jsem přijet autobus z Moravy (byl zrušen večer před setkáním), a asi po polovinu účastníků sám neznal. Nedovedla si představit, že do zvláštně, ale musíme se přiznat, že když ve 23.00 hod. odšel poslední host, stěstím, že se rozbrečela a s jsem velice šťastná, že z těchto lidí pocházím, protože něco tak krásného jsem opravdu nečekala.

A proto se i Vámi chci o touto radost podělit a ještě jednou Vám poděkovat za uveřejnění ve Zpravidlo.

Na setkání jsme se domluvily, že příští srpen volyňských Čechů se uskuteční dne 8. 5. 2004 opět ve Sport hotelu Mladé Budyš-Hertvíkovice. Pokud máte zájem si představit, zde to zvláštně, ale musíme se přiznat, že když ve 23.00 hod. odšel poslední host, stěstím, že se rozbrečela a s jsem velice šťastná, že z těchto lidí pocházím, protože něco tak krásného jsem opravdu nečekala.

A proto se i Vámi chci o touto radost podělit a ještě jednou Vám poděkovat za uveřejnění ve Zpravidlo.

Na setkání se domluvily, že příští srpen volyňských Čechů se uskuteční dne 8. 5. 2004 opět ve Sport hotelu Mladé Budyš-Hertvíkovice. Pokud máte zájem si

zpozorovat Jiru Novotnou,

422 23 223 Mladé Budyš č. 24,

tel. 499 873 220 - hotel, 499 873 227 - domů + fax

NAŠI JUBILANTI ...

Region Teplice

Ve 2. pololetí se dožívají významného jubilea titu naší členové:

Emilie Reichlová, 5. - 65 let, Jevgenij Černý, 8. - 75 let, Václava Andělová, 10. - 80 let, Anna Vlachová, 11. - 75 let, Josef Václavík, 2. - 80 let, Marie Bizožská, 22. - 90 - 80 let, Josef Mareš, 10. - 60 - 60 let, Viktor Černý, 28. - 10. - 45 let, Ladislav Jachová, 21. - 12. - 65 let, Renata Hýgarová, 21. - 12. - 65 let Jan Lhoták, 25. - 12. - 75 let.

Věnuj jubilantům hodně zdraví a pohody pře za region

Bizožský

Region Chomutov

29. 6. 03 oslaví své životní jubileum 80 let loučený

člen našeho regionu, příslušník tankové brigády

východní armády nadporučík v. v. Jan Menšík z Plosky na Volyni, bytem v Lažanech u Chomutova.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let pře za region

Jiřina Kačerová

Sdružení Čechů z Volně a jejich přátel

Dále se dožívají svých významných jubilej titu naší členové:

4. 8. se dožívá 80 let člena našeho regionu pna Nona Tomášková ze Zdolbunova na Volně, bytem Staré Vinice u Jirkova. 3. 9. oslaví své životní jubileum 80 let naše členka, příslušnice východní Slobodových armády pl. Ludmila Doležalová z Lisišna na Volně, bytem v Chomutově. 11. 9. se rovněž dožije 80 let naše členka, příslušnice Slobodových armády, pl. Nadežda Baběnková z obce Chomout na Volně, bytem v Chomutově. 15. 9. oslaví jubileum 80 let člena našeho regionu pl. Hryzibulová Libuše z obce Krupa-Hranice na Volně, bytem v Chbanech a žatce. 27. 9. oslaví 85 let života naše člena pl. Vegrichtová Marie z Novokravene na Volně, bytem v Chomutově.

Všem jubilantům do dalších let hodně zdraví a střítejte pro region *Jiřina Kačerová*

Region Frýdlant

Jubilanti, kteří se dožívají svých významných výročí ve 2. pololetí 2003:

40 let - 20. 10. Chmeláčková Eva z Frýdlantu, bytem Raspenava.

50 let - 27. 12. Košíček Miroslav z Nového Města, bytem Nové Město p. S.

60 let - 18. 7. Juklíček Vasil z Vrbly, bytem Hejnice. 10.

12. Žáčková Marie z Robous v Č. - byt. Raspenava.

71 let - 1. 9. Stibliková Antonie z Volkova, byt.

Chrastava. 1. 11. Štastná Evženie ze Suchovola, byt.

Frýdlant v Č.

73 let - 28. 11. Humpálková Ludmila z Peratýna, byt.

Frýdlant v Č.

74 let - 2. 10. Milíčká Ludmila z Volkova, byt. Liberec.

75 let - 22. 11. Storek Josef z Volkova, byt. Chotýn.

76 let - 5. 12. Jedlanová Marie z Volkova, byt.

Habartice.

77 let - 4. 7. Lindrová Drahomíra z Vrahan v Č., byt.

Teplice v Č.

78 let - 20. 9. Lindr Josef z Podvysoké, byt. Teplice v Č.

79 let - 10. 8. Hron Alexander z Mikyšk, byt. Frýdlant v Č. až 7. 9. Zajíčková Anna ze Zahájí, byt. Liberec.

81 let - 7. 11. Pospíšil Dimitrij z Korce u Rovna, byt.

Dětřichov a 26. 9. Záhorevá Marie z Volkova, byt.

Prachatic.

83 let - 6. 11. Švárová Emílie z Novosilek, byt. Nové Město p. S.

84 let - 19. 8. Kaliková Evženie z Mirohošť, byt.

Liberec.

85 let - 1. 7. Ryglová Věra z Volkova, byt. Liberec.

86 let - 13. 9. Zajíček Vladimír z Bromelu, byt. Liberec.

87 let - 15. 12. Růžička Vladimír z Volkova, byt.

Habartice.

92 let - 1. 11. Tylichová Marie z Novosilek, byt.

Raspenava.

Hodně zdraví a životní pohody do dalších let přeje za

region *Ludmila Milíčková*

Region Šumperk

Ve druhém pololetí slaví své krásno narozeniny titu naší členové:

Ajgl Vladimír, nar. 15. 10. 1943, Vizdice, bytem Rapotin. Beštová Libuše, nar. 9. 1973 - Knětnář, bytem Petron p. Desnou. Cinková Libuše, nar. 10. 1933.

- Knětnář, byt. Šumperk. Cignerová Anna, nar.

11. 12. 1922 - Hlinsko, byt. Libina. Dedečková Marie, nar.

18. 8. 1920 - Moldava, bytem Libina Divišová

Antonie, nar. 15. 9. 1933 - Krupá, bytem Šumperk.

Foglová Anna, nar. 16. 7. 1923 - Frankov, bytem Šumperk. Flánderková Marie, nar. 8. 11. 1923 -

Noviny Č., bytem Vlkovice. Glancová Marie, nar.

14. 10. 1928 - Michajlovka, bytem Nový Malín.

Golová Anna, nar. 12. 10. 1922 - Stavňář, bytem

Hrabšín. Hajná Emílie, nar. 23. 11. 1913 - Dostojář,

bytem Šumperk. Hanplová Evženie, nar. 30. 12. 1933

- Dostojář, bytem Šumperk. Kechrt Josef, nar. 5. 7.

1922 - Český Mlýn, bytem Nový Mlýn. Klabin Jiří,

nar. 22. 8. 1938 - Novostavice, bytem Velké Losiny.

Krobotová Eliška, nar. 28. 8. 1938 - Falkovitina, bytem Rapotin. Michálek Václav, nar. 6. 10. 1943 -

Burhina, bytem Velké Losiny. Minářek Josef, nar. 17.

11. 1928 - Český Malín, bytem Šumperk. Minářková Antonie, nar. 17. 1. 1921 - Ledochovka, bytem Nový Malín. Marešová Ljuba, nar. 24. 10. 1943 - Noviny Č., bytem Petrov nad Desnou. Nejmanová Božená, nar. 6. 8.

1928 - Krásnina, bytem Rapotin. Němcová Jirina, nar. 1.

8. 1938 - Terešov, bytem Šumperk. Niedecká Libuše, nar. 28. 9. 1933 - Suchovice, bytem Nový Malín.

Popčuková Marie, nar. 23. 8. 1923 - Novostavice, bytem Libina. Prigolová Jirina, nar. 26. 11. 1953

(místo neudaný), byt. Velké Losiny. Rybáková Slávěna, nar. 5. 11. 1922 - Moldava - Obrany, byt. Šumperk. Sedláček Antonín, nar. 11. 7. 1928 - Obrany - Č., byt.

Šumperk. Šcháněk Rostislav, nar. 6. 7. 1928 - Podliský, byt. Velké Losiny. Širocová Zdenka, nar. 20.

8. 1928 - Dědový Hor, byt. Šumperk. Štoláček Vladimír, nar. 5. 9. 1928 - Obrany - Č., bytem Nový Malín. Štěpánková Olga, nar. 1. 11. 1920 - Hlinsko, bytem Dlouhá Loučka. Smídová Zofie, nar. 15. 11. 1918 - Sofievka, byt. Petrov nad Desnou. Toglová Evženie, nar. 24. 11. 1933 - Knětnář, byt. Šumperk. Trčková Alena, nar. 21. 9. 1943 - Noviny Č., bytem Vlkovice. Valenta Josef, nar. 23. 10. 1921 - Hlinsko, byt. Libina. Fáčková Lidie, nar. 17. 11. 1922 - Dlouhá Pole, byt. Šumperk.

Všechny nejdlepší do dalších let, hlavně hodně zdraví, přejete za region *Alice Bilková*

Region Mariánské Lázně

V 1. pololetí máme v našem regionu tyto ubalitány:

Anna Šúrbánová, Konstantinová Lázěň, 19. 3. 1933,

Buděra. Marie Kopová, Tachov, 30. 5. 1928 - Antonovka. Libuše Křížová, Bor u Tachova, 5. 5.

1928.

Všem jubilantům blahopřeje za region ved. *Juha*

Region Mohelnice

V první polovině roku 2003 se dožívají hezkého jubileia titu členové:

Emilie Jarmanová z Bakovce, nyní Mohelnice, 17. 1.

80 let. Věra Jelenková z Omčanytiny, nyní Loštice, 11.

1. - 75 let. Emilie Pallová ze Zálesí, nyní Loštice, 13.

60 - 70 let. Antonín Pallová z Libánky, nyní Úsov, 2. 2.

- 90 let. Emilia Tichá z Dorošovat, nyní Vlachov,

26. 5. - 80 let. Jaromír Holátko z Dorošovat, nyní Vlachov, 3. 5. - 89 let. Marie Krejčová z Moldavy, nyní Libívá, 29. 54. - 75 let. Slávěna Stájerová z Chomoutu, nyní Mohelnice, 13. 4. - 75 let. Věnceslava Lovhová z Rovna, nyní Lanškroun, 15. 1. - 55 let. Olga Došelová z Chomoutu, nyní Bohdaneč, 27. 6. - 65 let.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a do dalších let přejeme mnoho zdraví a životního pochody,

Za region *Libuse Machovská*

Všem jubilantům blahopřeje i redakce *Zpravodaje*

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Mohelnice

Dne 8. 11. 2002 zemřel ve věku 79 let pan Vladimír Lipáček z Chomoutu, bytem v Ujezdci.

Dne 13. 11. 2002 zemřela ve věku 95 let pan Antonie Pallová z Hrušvic. Od r. 1965 bydlela u syna a snachy v Lošticích.

Dne 8. ledna t. r. zemřel ve věku 84 let pan Vladimír Zahrádkář z Hrušvic, bytem v Mohelnici.

Upřímnou soustrast za region vyjadruje ved. *Libuse Machovská*

Region Mariánské Lázně

Václav Bartoš, Mar. Lázěň, zemřel 18. 3. 2003,

Dolma. Jindřich Bydžovský, Tachov, zemřel 5. 3. 2003, Olsná.

Upřímnou soustrast za region vyjadruje ved. *Juha*

Region Praha

Dne 29. 11. 2002 zemřela v Polsku p. Anna Ladzinská

- Mužíková z Moštěnice na Volně - maminka, babička a tet - ve věku 87 let. Byla členkou pražského regionu.

Za rodinu *Emilie Toušková*.

Budíž ji Česká země lehká!

Region Chomutov

24. 4. t. r. zemřel ve věku nedožitých 76 let po delší nemoci člen našeho regionu, příslušník východní armády, pan Jan Olejník, nar. v obci Nové Selo na Volně, bytem v obci Drmaly u Jirkova.

Upřímnou soustrast za region vyjadruje

Jiřina Kačerová

Česká Lípa

Dne 17. 3. t. r. zemřela p. Marie Špačková roz. Slegrová z Mirošohrádky, bytem Žatec - ve věku 81 let. Mařenka byla zahraniční vojáčkem ve Slovobodě armádě. Poslední rozloučení se konalo se všemi pocitami. Čest její památku!

Kdo jste znali její dobré srdečce, věnujte ji, prosím, tichou vzpomínu. *Jaroslav Špaček, manžel Antonie Volfová, sestra*

Všem pozitálným projevuje svou účast i redakce

Zpravodaje

DARY na Fond ŠČVP - duben

Marie Rigová, Pláná - 50 Kč. Viktor Kvapil, Chomutov - 50 Kč. Alla Veselská - 300 Kč. Rostislav Mazánek, Praha - 200 Kč. D. S. - 400 Kč. Anna Englück - 300 Kč.

Všem dárčům se srdečně děkuje!

DARY pro region Šumperk

Šavel Josef, Vikýřovice - 100 Kč.

Kucharčenková Věra, Nový Malín - 200 Kč.

Minaříková Antonie, Nový Malín - 200 Kč.

Vysoká Františka, Šumperk - 100 Kč.

Region dárčům děkuje!

DARY na POVODNĚ

Antonie Linhartová, Čejkovice - 100 Kč. Zdena Spáňková, Čejkovice - 100 Kč. Jana Malhauzová, Roztočily - 100 Kč. Libuše Hrzibylková, Chbany - 50 Kč.

Igor Krupka, podnikatel, rodák z Kyjeva, věnoval na povodně 15.000 Kč.

Všem dárčům děkuje výbor ŠČVP

Upozornění

všem dopisovatelům *Zpravodaje*

Po změně poštovního mi došla hlášila došle dopisy špatně oplatované, pro něž jsem se měl dostavit a doplatit pokutu. Jeníkou jsem se v té době chodila o berlích, nemohla jsem si pro ně dočkat a tak se mohlo stát, že některý příspěvek jsem neobdržel. Prosím tedy, kteří mají pocit, že jejich příspěvky nebyly umýšleně uveřejněny, aby mi poslali znovu rádně frankované. Za pochopení děkuji - redaktorka

Z několika regionů mi došla přání brzkého zotavení a ocenění mé práce pro *Zpravodaj*.

Děkuji za všechna ta milá přání, snažím se už chodit „po svých“ a doufám, že i nadále budeme dobré spolu pracovat

- Vaše redaktorka

Důležité upozornění! Jeníkou se množí dotazy dárčů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle *Zpravodaje*.

Název konta: Sdružení Čechů z Volně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800. Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu** Sdružení Čechů z Volně a jejich přátel, Praha 1. Cíle můžete určit teprve po odběru účteného dokumentu! Krajní! Neposílejte v žádosti peněz! Dárky můžete poslat na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8.

Tíráz: Zpravidla vydává Sdružení Čechů z Volně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahuovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský. Šéfredaktor: Václava Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáno rukopisy se neuvádějí. Příspěvky zasílejte do 15. května do jednoho měsíce na adresu: Václava Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zápisů povolenno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 27. 05. 2003